

ცნობიანობა

„ბეჯითი“

ცოლი (ქვარს). შენ ხომ არ გადარეულხარ?! შენმა ჩურჩულმა გამომადვიდა... რას კითხვობ ლოგინშო ამ შუალაშეზე?

მშარი: ხვალ საერთო ცრება არის ჩვენს დაწესებულებაში და სახვალიო რეზოლიუციას ვიგეპარებ.

„ა მ ნ ი ს ტ ი ა“

ოლიფანტე—ტრესტის ყოფილი მოღარე იჯდა... უკაცრავად: თქვენ გგონიათ სალონიში? არა, იჯდა ციხეში და რჩენის ხლოათულიან ფანჯრიდან გასცქეროდა ორთაქლის ვაეცითლებულ ბაღებს, სიდაც იგი და მისი გამეც ხნირად ქვიფობდნენ ზაფხულზე როცა ისინი ერთად მასაუბრებდნენ ტრესტში.

ორი კვირა არც კი არის, რაც ოლიფანტე მეტად დაღონებულია. მართალია უკვე სამი თვეა, რაც იგი აქ ზის, მაგრამ ან ხნის განმავლობაში მის გულს დარღი არ გაჰყარებია... ანდა რად ვეუბრებოდა, როცა კაცო ოქტომბრის დღესასწაულს ისე შეელოდა, როგორც უქნისდელი ბავში აღვადგამას.

— არა უშვებ, რა... მართალია სასამართლომ ორი წლით ციხე მომიასჯა, მაგრამ ავერ არ მოდის ოქტომბრის რევოლუციის ცხრა წლის თავი? ამნისტია იქნება და განმანათავისუფლებენ—ასე იფიქრობდა იგი, როცა სასამართლოდან ორ ჯარისკაცს ორთაქლის ციხეში მიჰყავდათ სასჯელის მოსახდელად. აღზად ასე ფიქრობდა მისი გამეცე.

მაგრამ იმედი არ გაუმართლდა: მთავრობამ ამნისტია არ გამოსცა... და ამიტომაც იყო ოლიფანტე ასეთ ცუდ ხასიათზე.

— არა, ეს არ არის პატიოსნება. მე იმედი შექონდა, რომ ამნისტია იქნება...აკი ყოველ წლის თავზე იყო? მარტოაც ჩემ შესახებ უთქვამს ხალხს ბრძნული ანდაზა: „**სურველსა ნუ მიაჩვევ, შეჩვეულსა ნუ მოაკლებ**“... დაჩვეული ვიყავი... ეს შესამევერ არის... ყოველთვის ამნისტია შემელოდა... ახლაც ასე შეგონა... ახლაც ამისი იმედი შექონდა... და ეს რა მიქნა ამ ხალხში?... „**სურველსა თუ მიაჩვევ, შეჩვეულსა ნუ მოაკლებ**“... შემამევის ამნისტიას... ამნისტიებმა მე ფლანგვას შემაჩვიეს... და ახლა კი რა მიქნეს ეს? ეს არის პატიოსნება?... ეს არის ხალხურ თქმულების გამოთქმა?... მაგრამ ხალხს სხვაც უთქვამს: „**ყოველთვის კოკა წყალს არ მოიტანს**“...—ო... და აი ესლა აღარ მოიტანა... ეს ილატია... ეს იმედის გაკრუებაა—ამ ფიქრებში იყო ოლიფანტე, როცა მას სიმღერა მოესმა:

ოლიფანტემ მოიხედა და მის გვერდით იდგა მისი ყოფილი გამეცე.

ოლიფანტეს სისხლი თავში აუფარდა, ვეღარ მოითმინა და პრაზნით უფხრა:

— დამლევი და ეხლა დამცინე? ხში კი გეუბნებოდა, რომ მოვლეთი არ შეგვარდება მეთქი? შენ კი გაიძახოდა:—**ნუ გეშინია, ოქტომბრის რევოლუციის შემდეგ წლის თავი მოგვიტყობს, ამნისტია იქნება და გავგანათავისუფლებდნენ...** სად არის შეგი შენი დაპირება? ამ წუთში ჩამოდი ამნისტია...

— ოლიფანტე, ნუ ცხარობ... შენც კი შეგეგონა, რომ ამნისტია იქნებოდა... ჩემი მა ბრალია?... მთავრობის მოსახოვე... განცხადება მიეცი და იქნებ გავანათავისუფლონ...

— ვითომ?... შეიძლება... იქნებ კიდევ უნდოდათ ამნისტიის გამოცემა, მაგრამ დაგიწყდათ... ოპოზიციის და ძეხუთმეტე კონფერენციის გამო ბევრ საქმეებში იყო გართული მთავრობა და მხედველობიდან გაუშვა ამნისტიის გამოცემა... მართალიც ასე იქნება, თორემ რა საჭიროა ჩვენ იმედი ყოფნა? მთავრობა ფულს ხარჯავს ჩვენს რჩენაში... ვაშშიმენ და მე რომ ხარჯს მალღვევს, სხვა ვინმეს შეინახავენ იმით ციხეში... დავეგრ... შენ ნუ მომიკვდე დავეგრე. ეს კი რაზე მომიკვინო... თუ ამნისტია გამოისცა ეს ამნისტია გახსენდება, აღზად შენც გაგიშვებენ... ციხედ თუ გაგიშვებენ, სასახური უნდა მომიზონა... რა კაცი იქნება, თუ ერთად მოეხვედით კიდევ სასახურში... მეტი რომ შემაშინება გაფლანგვა, რაღვანაც წავლად ვიცი, რომ ოქტომბრის რევოლუციის ათი წლის თავზე დიდი ამნისტია იქნება... დავეგრე განცხადებას და დღესვე გავცხავინი.

მართალიც ოლიფანტემ დასწერა მთავრობის სახელზე განცხადება, რომელშიაც სწერდა:

სრული დარწმუნებული იმისა, რომ ოქტომბრის რევოლუციის ცხრა წლის თავზე ჩვეულებრივსამებრ იქნებოდა ამნისტია, რომლის ძალით მეპატიებოდა სასჯელი და განმანათავისუფლებდნენ,—მე ზაფხულში გავფლანგე სახაზინო ფული, რისთვისაც სასამართლომ სრულიად საშარლოანად მომიასჯა ორი წლით ციხე. მაგრამ მოლოდინი არ გამართლდა—თქვენ მიერ ავერ ორი კვირა გაიღის არავითარი ამნისტია არ გამოცემულა. მოგახსენებთ რა ამას, გთხოვთ თუ დავიწყებოდა ვაჭეთ, საჩქაროთ გამოსცეთ ამნისტია, რათა მალე გავიღე აქედან. ყოველ შემთხვევაში თუ ამნისტიის გამოცემას არ აპირებთ, უმარჩილესად გთხოვთ მაინც განმანათავისუფლოთ, რადგან მე მოლოდინ იმ იმედით გავფლანგე ზაფხულზე ფული, რომ აუცილებლად იქნებოდა ოქტომბრში ამნისტია. მერწმუნეთ: რომ მცოდინდა რომ თქვენ ამნისტიას არ გამოსცემდით, რა გიფი ვიქნებოდა რომ ფული გამეფლანგა, გთხოვთ მიიღოთ უკუღას ეს მხედველობაში და დაუყოვნებლივ განმანათავისუფლოთ. ისიც საჭირო, რომ სახაზინო პურს ვცხამ და ამით ხაზინას კიდევ მეტი ზარალი აქვს ჩემგან. დღეს ხომ მომეტირნობის რეჟიმია. დადებულ პირით ველოდებოთ თქვენს წყალობას“

და ოლიფანტე მართალიც დადებულ პირით ელოდებოდა ამნისტიას.—

მაგრამ ამოღ... ისელი.

ამა ჩემო ოლიფანტე, მითხარი, თუ როგორ მჟანტებ სახაზინო ფულები...

„სოკრატ ბიუროკრატია“

(ბრაჰი სინამდვილიდან)

საბერძნეთშიც იყო სოკრატ, კაცი ბრძენი, განსწავლული, ხმა ხალხში დიდსახურა სახელი და სიყვარული.

იგი კითხვებს თითონ სვამდა, ზედ პასუხსაც იძლეოდა და სხვებში, ვით ენამკვერი, სინაქებროთ ირეოდა.

მოკლედ სჭირდა და სხარტულად, აზრებს ამით ისე ჰყვებოდა, რომ თითქოს მზე მოკვადე ამომავალ სხივებს ჰყვებოდა..

პირა-შაქარა და შუბლ-ნათვრი ჰქვენდა ასე დადიოდა და დაერქვა „სოკრატისში“, რასაც იგი სწადიდა..

სოკრატობა დღესაც ბევრს სურს, იბერება მისთვის ფაშვზე, მაგრამ მის წინ თვით მიზნა უთეთრესად არ სჩანს შაშვზე!

ვინ ექნება მიღწეულს ამას მარტო სულში ჯდომით? სოკრატმა ის შეიძინა პატოისან ცდით და შრომით..

ცხოვრებაზე დაკვირვებით, მისი წრფელი სამსახურით, ვინც მას ჰბაძავს უამისოთ, ასაწყეი არის ყურით!..

სოკრატ-ბიუროკრატებიც ერთი ჩემი ნაცნობია, ის ერთ საქმეს ისე ჰმართავს, ვითომც ეს გასართობია!

თანამსახური სიყვარული, მის წინ— შიში, მორიდება... „შიში შეიქმნა სიყვარულს“, ამ ცნებით ის თითქოს ბნდლებს..

მას შემდეგ კია, რაც წესები ეკრეტიმის გამოკვალდა, „სოკრატებიც“ თვის „რეჟიმში“ განმტკიცდა და გათამბდა.

— რეჟიმ? — რეჟიმ!.. სოკრატისში

რით არ არის მისი ჰქვენა? ლაკონიურ კითხვა-პასუხით თითონ სვამს და თვით იძლევა.

ხალხს რეჟიმს „სოკრატისის“ „სოკრატის“ ეჩვენება, თუმცა ჩუმად ბევრმაც უშენვა გულში იმას შერყენება..

ზის, თუ დღის „სოკრატები“, ჰფიქრობს, საქმეს ვით უშველოს, რომ „რეჟიმიც“ დაამყაროს, „ფურცი“ თვითონ დიდხანს წველოს..

წველოს მოლად ასი პროცენტით, ოთხმოცე ხომ მაინც სრულად, ამ ფიქრშია ის ჩამწვარი ჩაფულულად და ჩაბასრულად!..

და ჰა, ხედავს ერთ დღეს იგი: ზის შიკრიკი ურცხვად სკამზე, წამოღდა და ისევე დაჯდა, რა ეგეთა წინ სალაშვზე

— ჰა, თუ გნებავთ, უმგავსობა! გავიწილა თუ საქმე? ცხვირის წინ რომ ამას სჩადის, მგავს თვალში რა ვარ აქ მე?!.

დამეკრება ესოდენი, აბა, როგორ ვეიტანო? სჯობს, უპრავდელს დავევალო, თვით ეს ხელი დავიბანო!..

დაუძაბა: „სოკრატებიც“!.. და გაბრუნდა უპრავდელი, მას ამ საქმის ვითარება შესწავლიდა ჰქონდა მთელი.

შიკრიკს ბარკი აუკონა, სხვა მონახა... მაგრამ... არა... ამის შემდეგ, „სოკრატებიც“ იგი ისევე დიბანარა:

— „მორჩილიაქ“ დამინიშენ, „მამიდაძის“ მეზობელი! შიკრიკი რომ იქ არ იდგა, იმ კარისკენ უქნა ხელი.

უპრავდელიც გამობრუნდა, ესმის საქმის ვითარება... ასე შეჰქმნა „სოკრატებიც“ „მორჩილიაძის“ ნეტარება.

დაღის ისევე „სოკრატებიც“, ხედავს: თავს ჰხრის გაღამწერი, „სოკრატებიც“ არც კი ამჩნევს. ვისი ბუზი? ვისი მწერი?

— აი, კიდეც უმგავსობა! დაიბარა უპრავდელი: — „გაღამწერი რას ჰვავს, შენი, არ უფარვა სუმთლად ხელიც,“

უპრავდელი გაბრაზდა, ჰმას მიხვედრა ოჰ, რა დიდი! გაღამწერი არ ვარა და, მოუხუნება „სოკრატებიც“!..

ორი დღეა, გაღამწერის სკამი რომ დაკარიოდა, „სოკრატებიც“ წახა ეს და გულზე თითქოს ეცა ელდა!

გამოიზო უპრავდელი და ანიშნა რაღაც სკამზე... მესამე დღეს კი იქ იჯდა „სოკრატებიც“ „მამიდაძე“!..

დაღის ისევე „სოკრატებიც“, ხელში რაღაც ფარტინით... ეკ, ამოდენ საზურუნავეებს ვით გადასწვდეს კაცო ტვინით?!

ახლაც, აი, „დეიდაძე“ ამ ბარათით ვედრება, მისცეს რამე სამსახური, ნათესავს რომ ეკადრება!

გულში იმან რეგისტრატორს შენიშნა, რომ ფანქარს სთლიდა... — სამსახურში არ იმანკოს, სხვა დღეს კი ვერ მოიცილიდა?!

უპრავდელი! „დელო“!.. „დელო“!.. და ანიშნავს რეგისტრატორს... უპრავდელსაც ვინ არ იცნობს, როგორც „სოკრატისის“ ტრატორს!..

რეგისტრატორს აუქვია: „თუ გვიპო, დე, გვიოღდეს!..“ — „ახლა აღმბათის ჰნავს“, თუმცა კარგათ

ის ვერ დახნავს ვერასოდეს... გაღის დღე და გაღის ორი, ცარიელი რჩება სკამი... მაგრამ დღეც რომ დღეს მოჰყვება! ასე დღე რომ გაღის სამი,

„დეიდაძე“ დიკავს!.. „სოკრატებიც“ განზრახვები უპრავდელის ხელით გავას..

„დეიდაძის“ ვინლა მოჰყავ? — „მორჩილიაქ“ „მორჩილიაქ“!.. აქ საქმეც ხომ ნათელია სოკრატისში პრიობაზე!..

და „სოკრატ-ბიუროკრატებიც“ დაღის ასე... ზის, თუ დღის... ეკრეტიმეც რეჟიმს ჰქვია, „სოკრატებიც“ რასაც სწადის!..

ონისიმი.

„მ ო ტ ი ვ ი „

— ეს რა სიძვირეა—სამ ფასით შვილით ყველაფერს?..
— ვა! ზატო ხანნიც ვართ და!

„მექანიზაცია“

„ავადმყოფობა თუ მოადგა, მუშავ, შენს კარებს,— დამზღვევი კახა ექიმ-წამლებს არ დაიზარებს“.
დარწმუნებული ვარ ყველას უნახავს ეს პლაკატი, რომელზედაც, სხვათა შორის, გამოხატულია: ხალხიანი ექიმი სინჯავს ავადმყოფ მუშას. იქვე აწვივა წამლები (რომლებიც, ალბათ, სხვა ექიმს გამოუწერია) და ქვეშ კი ზემოდ მოყვანილი ლექსია წარწერილი.

პირადათ მე, ყოველთვის მეზინოდა ავადმყოფობის. მაგრამ, რაღაც ეს პლაკატი ვნახე და ქვეითი ის დამარწმუნებელი ლექსიც წავიკითხე, გული მომცა:—„დაზღვეული ვარ... აბა, ახლა გახედე და მობრძანდი ავადმყოფობაჲ, ისეთი დღე დავაყენო, რომ სულ კუდიტ ქვა გასროლინო“...—დავიჭირობდი მე, და გამხევივებოდი მუშებებს უღერადი ყოველგვარ სწეულებას.
მიუხედავად ამ მეჭარისა, ავადმყოფობა (დახეი თი ჟურკები) მაინც მესტუმრა. ის იყო ამ ექვსიოდ თვის წინად. ჩემს მეჭარის ის არ შეუშინდა, მოვიდა და პირდაპირ წელში მეჭერა. ფიცხლავ გავაქციე უფროსი ვაჟი დამზღვევ პუნტში და მოვიყვანე ექიმი. გამოიწერია წამალი. იყო სიამოპის 5 საათი. წავიდა ის ბიჭი ავთიაქში და ხელ-ცალიტვი დაბრუნდა.

— ავთიაქში სავსეა ხალხით, უშველებელით კულებია და წამალი ხვალ დილაშდენ არ იქნება.
გათამამდა ავადმყოფობა. წყლიან გვირდებში გადავიდა და იმ დამეს სულ „ვაი დედა“ მაყვირა. დოლან წავივინე წამალსათვის და შუადღისას მოიტანეს კიდევ. სულ დავივინა და რაღაც 17-18 საათი. ამობაში მე ჩემი დამე-მართა, მაგრამ ლოდინი მაინც ვუტოვებელი იყო. საიქი-სი ხომ არ წავიტოვდი წამლებს ავთიაქისთვის, საიქი ავთიაქში მქონდა რეცეპტ გავზავნილი. დავაბრე საიქის წასვლა, მაგრამ გადავფიქრე:

— ვინ იცის, საიქიოს იქნებ არც დამზღვევი კახა იქოს და ექიმები სრულებით არ მოვებოდეს. მართალია, ბევრ-ექიმი და ფარმაცევტი საიქიოს წასული, მაგრამ მკვდარ კაცს საექიმო, და წამლებს დასამზადებლად ხომ ვერ შეაწუხებ? თავიანთი უბედურებაც ყუფათ, რომ ზარდა-ცვალენ და საექიმო დახმარების თავი საღაა ექნებათ!— ვფიქრობდი მე და გადავწყვიტე დავრჩენილიყავი საიქიო. მართლაც, წამალმა მიშველა და კარგად გავხდი.
ერთი სიტყვით, „დამზღვევა“ კახამ დახმარება არ დაიზარა“—ასრულდა თავისი დაპირება. ცუდი იყო მზო-ლოდ, რომ წამლების დამზადებას ავთიაქებოდა.

ცოტა ხნის შემდეგ, როცა მე უკვე სრულებით გაან-რთული ვიყავი, განხეივბმა გავადეს ხმა:

„წამლების მექანიზაცია იწყება, ამახ დიდი მნიშვნე-ლობა ექნება, ეშველა ავთიაქების კულს. ეშველა ლოდინს და სხე“.

ხშირად წაიკითხავდი: „წამლების მექანიზაცია“, საუბარი ახმედ ვაკოპოზის სამართლებლისთან, ინტერვიუ საფთოთაქო სამმართველოსთან, საუბარი ექიმთან, ექიმის თანაშემწესთან, ინტერვიუ პროფზორთან, ფარმაცევტის მოადგილესთან და სხვა და სხ. ერთი სიტყვით, წამლები მექანიზაცია მდგომარეობდა შემდეგში: სახმედვაქობა მექანიკურად დამზადებდა წამლებს სხვადასხვანაირ რე-ცეპტების მიხედვით და დაუზავნიდა ავთიაქებს დამა-ღვეული სახით. ავადმყოფი მივიღოდა და დაუგვიამე-ლაღ წამლივებდა დამზადებულ წამალს.

ეს ამბები რომ წავიკითხე, პირდაპირ მომიშვა ვულზე. — ამახ ახლა მოზრბანდით ტკივილებო!— ექიმბოლი სულუყვლა.— ისეთი დღე დავაყენოთ, რომ თითონვე გვე-ხევეყოფოდთ გამიშვი, შევიცილი და მამაბეთიო.—

ჯ ა მ ბ ა ზ ი

— საკვირველებაა, ეს ჯამბაზი რა ფოკუსებს აკეთებს: ვერ პურს შეგპამს და მერმე პირიდან ათი მხარა ზაწარი ამოაქვს!
— შე კაი კაცო, რა გაგიკვირა—ჩვენს ფურნეშინაყილი პური იქნება!..

არ ვიცე, სხვებს რა მოუვიდა და მე კი...თქვენს ავად მახსენებულს ისეთი, რაც მე დღე დამადგა.

არ გასულა დიდი ხანი, რომ იქნის ტკივილი ვიგრძენი. ეს მოხდა სადილოთ, სამსახურიდან დაბრუნების შემდეგ, საყდილოთ ლობიო გვქონდა, ჩვეულებრივად ავიღე ლაზთიანი ლუქმა და პირში გადავუძახე. ყელამდე რომ მივიდა, ყელში ცოტა ტკივილი ვიგრძენი. ლობიო ყელში გადაყირავდა და ქვევით, დღმართში (მუცელში) დაემყო. იმ გადაყირავებამ ყელი უფრო მატკინა. (ლობიო კოპკე-რატეში იყო ნაყილი და ამიტომ მას ტულს ვერაფერს შეეწეებებ). რამდენიმე წუთის შემდეგ ყელი უფრო ამტკივდა და კუჭიდან აწეწეა. მაშინვე გავგზავნე ვაჟი და ექიმიც... მხოლოდ დღეს მივიდა, თქვენი, იქნებ გაგიკვირდეთ, ექიმს ამდენად რატომ დაავიჯინდაო, მაგრამ ნუ დაივიწყებთ, რომ მექანიზაცია მონდა მარტო წამლების და არა ექიმების.

გამომიწერა ექიმმა წამლები და თანაც ამისნა, რომ ყველა ეს წამლები მექანიკურად არის დამზადებული და აფთიაქი დაუყოვნებლივ გამოვგზავნის.

გავგზავნე წამლისათვის გოგო, წავიდა და... ალარ იქნა მისი მოსვლა. ტკივილები თან და თან გათამამდნენ, თავი იშვეს და ფურცული გამართეს. ისეთს ვეცარიოდი, რომ მივე მივირბო და ჩემი ხმის მოსმობა.

შუალბისას, მივიდა და თან მოიტანა წამლეული. მოიტანა მაგრამ 21 გრამის ნაცვლად 10 გამოიტანებიათ, ორ შესახებ ბინტის მაგივრად ერთი მოეცათ და ასე შემდეგ. თურმე, ნუ იტყვი, აფთიაქები (დასწვეულების-სთვის) მომჭირნობის რიგში ასე ატარებენ: დამზღვევი

კასის ექიმი რომ წამალს გამოაწეროს, იმას სრულიად ეწერასოდეს ვერ მიიღებ. ამასთანავე, ფარმაცევტი თავიზიანად იმართლებს თავს: რა ექნავა, ასეთია განკარგულებაო.

რალა ბევრი გაეაგრძელო, მოგრიჩი მხოლოდ ნაწილობრივად, რადგანაც გამოწერილი წამლებიც მხოლოდ ნაწილობრივად მივიღე აფთიაქიდან. ასლა სამუშაოზე დავდივარ, მაგრამ ტკივილები მაინც მაქვს. ტკივილები თითქოს გაეკრთებენ. ისინი ასე მეუბნებიან: თუ აფთიაქიდან სრულად მიიღებ ექიმისაგან გამოწერილ წამალს, მაშინ მოგშორდებით, თუ არა და აქედან ფესნაც არ მოვიცელები.

დამზღვევი კასის ექიმთან კიდევ ვიყავი, კიდევ წამლები გამომიწერა, მაგრამ სრულიად არასოდეს მომცეს და ტკივილებიც არხინიად გრძნობენ თავს.

აღლარ-აღლარ...

ჰო! უკაცრავად, დამივიწყდა... თქვენ ალბათ გაინტერესებთ, რისთვის დაავიჯინა გოგოს 15 საათი წამლების მიღებისათვის მაშინ, როცა ჩვენს აფთიაქებში წამლების მექანიზაცია გატარებულია?

საქმე იმაში ყოფილა, რომ წამლების მექანიზაცია—თბილისის სამკურნალო დაწესებულებების თვალსაზრისით მიღწევის შედეგი, მხოლოდ ზოგიერთ ბუნდნეირ აფთიაქებს ხვდა წილად. წამლების მექანიზაციას აწარმოებს სახმელ-ვაჭრობა და იგი ამ მექანიკურ წამლებს ურიგებს მხოლოდ თავის აფთიაქებს. დანარჩენი აფთიაქები ხანამკურნალო დარჩენ და მველებუთათ განაგრძობენ წამლების დამზადებას.
აღლ-აღლ.

— აჰ გაუშვამთ, ღარიბი, ეს ქალი მებაწება...

„ს ა ვ ლ ა ვ ზ ე“

(სცენა ქუთაისში საფირჩხის სასაფლაოზე)

სასაფლაოზე მსტეღარი დასვენენ. ხალხი გარინდუ-ლი დაცქერის მოსეს სახეს. მიცვალუბლის აჩრდილი გვირღვხე სდგას და ირონიით გამოიურება.

მისი მეუღლე ალათი, ხმა-ჩახლეჩილი დასტირის მსტეღარს.

— მოსე! შენი კორიძე, მე უშენოდ სიცოცხლე არ შე-მიძლია... ხომ ვახსოვს რა მეგობრობას გიწვედი, თავს გევე-ლებოდი, თუმცა ჩემზე ეჭვიანობდი, მაგრამ მე ყურადღე-ბასაც არ გაქცევდი; ეციოდი: ეჭვიანობა ზედმეტი სიყვარ-ულთი იყო გამოწვეული, ვისთან მტოვებ მოსე!? მეც შენთან, ჩემო მოსე!.. გამიშვით, აღიქმა მიმიცია დამარხეთ მასთან.

ალათი საფლავისაკენ იწვევს, მაგრამ ქალები არ უშვებენ.

— შენ საყოდაო, დაისვენე, დაწვანარი; ზავშებს მოვლა და პატრონობა უნდა. აწი გმართებს ქალობა და სიყვარული!

— როდით მინდა შეიღებო, თუახო, სიცოცხლე... რო-დესაც ჩემი მოსე აღარა მყავს... დამარტყობო რამე, მესრო-ლეთ თავში რომ მეც მასთან დავმარხო...

— ამ ლამარკზე მიცვალუბლის აჩრდილი ნაღვლიანად ილიმებოდა და დიქობდა:—სუ თუ ამხზე მეტი თაღლი-თობა კიდევ იქნება ამ ქვეყანა? შენი შემეღვარე ნეტავი აქნამდე მომკვლარიყავ?

ამონიყარ მიწაზე ერთი ორატორი უხტბა და მქუხარე ხმით დაიწყო:

— ამხანაგებო! ღღეს სამუდამოდ ვეთხოვებით ჩვენ ძვირფასს ამხანაგ მოსეს... ვინ იყო მოსე! მოსე იყო დაღუ-ლალივი მშრომელი მუშა, სპეტაკი ნების მქონე, ურყევი გრძობის ადამიანი, შეუპოვარი მეტაძილი, თავდადებუ-ლი სიმართლისა და სინათლისათვის. სტირან მშრომელ-ნი, და მებრძოლნი... გლოვობს ბუნება ძაბებში გახვეული..

მიცვალუბლის აჩრდილი:—აჰარებ და მიჭარავ შენ ყურმუსლი! თუ კი ასეთი კაცი ვიყავი, რატომ სყო-ცლემში არავცხვს ამბობდი ჩემზე?

— ამხანაგებო!—იწვევს მეორე ორატორი.—ჩვენ რიგებს კიდევ გამოაკლდა ერთი მეზობლი, მტკიცე ნების მქო-ნე, ცველით ანთებული რაინდი, გააფთრებული ლომი.

აჩრდილი (ბრაზმორიელი):—ნუთუ კიდევ მაკლია თქვენი ლაყბობა, რომ სამარეშიც აღარ მასვენებთ?

ალათი უცვბ თვალს შეავლებს ერთ უღვაშ ვადაგ-რებსელ წერწება ტანით შავ კასტუმში გახვეულ ყმაწ-ვილს. საყვეღურის თვალით მოსეს მსტეღარს გადახედავს და ინსტიქტიურად წამოიძახებს:

— მოსე! შენ უსინდისო, სანამდე უნდა გავცხოლო უქ-პროდ...

მიცვალუბელი მიწას მიიბარეს. ალათი ძლიერ მოასუ-ლიერე.

— გეყოფა. შენ საყოდაო... სხვა ვინ ჩაყე ქმარს მიწაში, შენ რომ მიყვები?!

— ჩემი მოსე სხვა ქმარი იყო. მე უმისოდ არ მეცო-ცლებოდა. ღღეს თუარა, ხელ მაინც მოვიკლავ თავს. ამით დაუმტკიცებ მოსეს სიყვარულს.

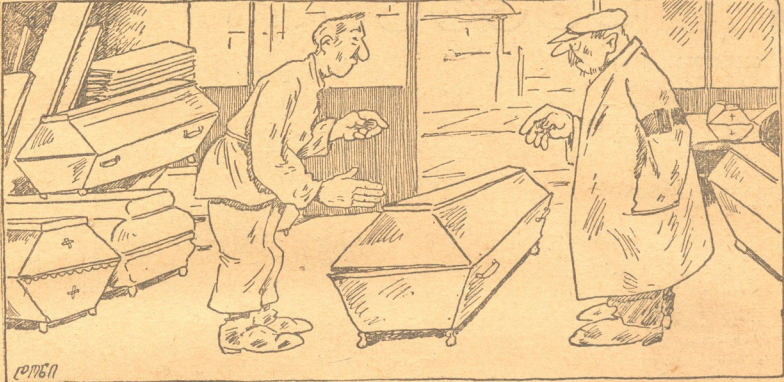
— ნუ სულღობ, ქალო! აწი გმართებს ქალობა, თუახო მისებ, ბავშვებს მოუარე. იკითხოს ვინც ულუჯ-მო-პუროდს რჩება ამ ქვეყანა, თორემ თქვენ რა გქირს. ცხონებულს სამი თასი მანიეთი ჭონია თავი დასტრახული, და ქე იცხოვრებო მშენიერად;

— შენ ვახანარა დღერძობა, მე შენ გამახარე... კი, მა-გრამ, აქნამდე ერთი რამე არ წამოცვლით ვინმეს, რომ გა-მხეთქეთ ტრილონი ადამიანი?! აბა მოუსეთა სახლისაკენ.

ალათი მიიწმინდა ცრემლიანი თვალები და აღტ-ყებულ სახლისაკენ გაეშურა. კოსტაილი.

გეგუბოესტან

საქართველო
საზოგადოებრივი

— კაცო, ერთი რაღაც ჩინჩინი კუბო ასი მანეთი?!
— რამოდენიმეს თუ წაიღებთ, შეგიძლია ნაკლებ გიანგარიშოთ...

იპრეუიმი

- გამარჯობა ბესია!
- ღმერთმა გავიპაროეს, ჩემო თეოდოლე.
- რაღა ხარ კაცო? იძე, რაღა შეგებუდნია მაგ თაყუბა ვეიანში დაჭრილი სლდალივით?
- იმე, მე რომ საქმე დემეძობა, ღმერთმა შენს მტერს და ორგულს ნუ დამართოს იმეგერო საქმე!
- რაშია საქმე, ბოშო, მითხარი ჩქარა, თვარა გეღვირევი საცხა კაცი?!

— დამიგდე ყური და გეტყვი ყორიფელს: გეციხედ ერთხელ და გეისმა სოფელშით, რომოუ ეკანოშია უნდა ვინმართო ცხოვრებაშიო; ცოტა უნდა ჰამოიო, ცოტა უნდა სეთო, და ვინ მოსოვლის კილო რაცხა რაცხეები არ ჩამოყვეს. იმე ცოტა არ იყოს ჰე მესაბოვნა გუნებაშით, მეშველა და ეგ არის თქვა, ვიფიქრე. აწი რაღადა ამეიღებს ხმის ჩემი ცოლი თქვა! ხო ღომებური თაგარია და ჩოუნ-გარი მარკილით გვერტები-თქვა. აწი რაღა მტყუცის: ბალნებს ჩააცვ-დაბურთო. მე წულღები მიყიდო, სახანს პირი გამოეცვალეო, შიშა იყიდო, ნათი, სპირკა, მარალი, საპონი და ათასი ჯანდაბა.

ერთ ვიციეს გეციხედ და დამაღა თავზე ჩემი ცოლი, მითხრა:—კაცო, ესე რაღა გეღრიდ და ჩვენ არადერ ყურადღებს აოარ გეჟექცეო, რო ავიდია თავი და თილატურ-ნოუ აქეთ-ჩეთ გზა დამნეულ მატრეთი, ეგრა ხედა, შენ დეაგეტკა ოჯახი, იო ვაგერტვლით? ბალნები ტიტვლები დეიარჩებინი შიშა არ არის, ნათი, მარალი, საპონი, სფი-ჩი და ქვეყნის რაცხეები. ვანანკიო ხელი, მიხედე ამ ოჯახს. თვარა თუ გეგზარული ვივლდე ამ ნაჯახს და მაგ აბადალ თვის ვაზის ტრტივით მიგასსოვდ ძირშით. ასეთ ვინამ ცხონება აქვს მამანეს კარპაზს. გასწი ახლავე ბახარში, რაც მე გითხარი, ყოლიფერი იყიდე, თვარაო, სახლში არ დამენახეთო...

ჯერ ხმა აღარ ამოვიღე. დედუნე თავი და წაველი ბახარში. გულში კი ვფიქროდ:—რაცხს ვიციდი ჰე დეინახავს შენი თვლები; არც არადფერი ჰამა მანამდინ შენმა ღრანტებმა-თქვა.

ჩემილი ბახარში. მივიარ-მოვიარე იქაურბოდა და ნაშეაღდეგს ჰე დადებრული ისთველე ხელ-ცარიელი სახლში (ან რა უნდა მყვილი, როცა ყურ-გახვრეტლი კაბეკიანი არ მიჰყავდა ჯიბაში?). მიველტუნდი გავსეკილი სახლში. მომქრა ღუ არა იმ ჩემ ცოდვით სავსე ცოლმა თვალში, გამოქანდა ჩემსკენ, მაგრამ მე გული მევიბრუნე და დოუხელი ამე ყვინილივით. მივიდა ჩემთან და ის იყო შევდგი ფეხი ჰოშინ და დეიქვეს:—აწე არადფერი გამიბედო და არადფერი მითხრა მიყიდო რაცხეები, თვარა ბალნე-მევიკებს იმისთანა კალონი გამოუტან, რომე თოო თქვენმა ცოლუმბა რამე გითხრას თჯახის საჭიროების შესახებო, დევიქერთო და მოვკლავთო... კალონმა მითხრა, რომ შეგიძლია ცოლი გოუშვა და სხვა შეირთოვო და ასეთე ცოლამ თუ არ დამიჯერე-თქვა.

გეიგო თუ არა ეს იმ ჩემ ცოდვით სავსე, ავარდა და დეცა; ვკაპასადა, მარა რადერ, არ იტყვი! ერთი მისთანა დაალო პირი დასაყვილო, რომე შენ არის ვადაამთხა ცოცხალი თქვა.

— შენ, როგორ თუ ეგ გამიბედ? მე შენ გინენვდე სეირს თუ რაღა უნდა კალონის სწავლოო.—ამ სიტყუებით გამიშალა და ერთი იმისთანა სილა მითხროშა, რომე კინაღამ წეიქეცე. მეგრე შევქინე მუშტი და იმისთანა ვეყვე გვერდში, რომ ძიის დეცე.

— ასეთ არ უნდა ცემო.—მითხრა მან, წამოავლო ცეცხლის პირას მღელარე ლობეს ჰოთანს ხელი და გამომიშალა. კილო კარგი, რომ თავში არ მრჩეხე, თვარა აწინობამდე გავფიხხალი ვეგებეს. აილო ჰოთანს და ზედ ზურგზე გამაღინა ხეიქა. ვადაამესხა მღელარე თავზე და გევიფულჰე ვასაუტოვო ჰოთამივით. ვინ თქვა, დეიკილიაო—ღმერთო, შენ დოუქციე ოჯახი ვინცხამ შე მასწავლო-თქვა. მაგრამ ამით მარცხ და დამიშვავ: წამოავლო სკეცეს ხელში, შემდგა ზურგზე და დამართო თავში. ბალოუბი შეშო გევიფულსოიყენ და ყვავის ბარტყეებით დამწხო-ღენ თავზე.

ძიოეს ეამ იმყენეს ზეზეთ. ეს სულ ეკარიაზას ბრალია, ჩემი თეოდოლე, თვარა ეს საქმე არ დემეძობათე-ბოლა.

ს ა მ ს ა რ ო მ ე

საქართველოს
ინფორმაცია

ამაღლება (გურია)

ცული არვისთვის მიწია,
ვიაყვი ჩემთვის მშვიდათა,—
მაგრამ გაეზარდი... და მინდა
ზოგი გაეზლირა მშვიდათა.
ჩამოვიართო ჩენს თემში
და ვნახათ რა ამბავია.
ვინ როგორ საქმეს ეწევა,
საქმე კარგი თუ ავია.

პირველად გლუბკომს ვეტყუროთ
ვადიენოთ თვალი, ყურია,
ამ ჩენს ღებელურს ნოქარსა
შკაფში დაუღაპა პურია.
არ ეკარება მუშტარი,
წიფთებს ეღება ობია...
(საქონლის გაფუჭებასა
ის მოვიშორეთ სჯობია).

კოოპერატივის საქმენიც
ვერ არის უკეთესია.
ისიც იკარგვის, რაც რომ შიგ
ხალხს სიმწროთ დაუთესია.
უკანდაუკან მიცოცავს,
ხარიტონს ოახლოვდება.
(როგორც სწანს იქ კი მიაღწევს
და მერმე უტანა მოკვდება).
ვაჭურეკანები გამზავლდნ
ისევე, როგორც ძველად.
გადადა-გადმოდგის ღუნები
სიერძე-სიერძით გრძელად.
აღექსანდრეს და სარდიონს
გამოუჭიმავეთ ღუნები
ამზობენ:—ნახავთ, რომ მალე
ჩვენ გაიხდით მეტად მსუქნები...

ა. ოროყელი.

სოფელი ძიძითი

სოფელ ძიძითში ბუდობენ
სოფლის ამრევი პიოები.
ფეხზე ჰკიდით გლუბობა,
თავი ჰგონიათ გვირები.
მამათთან ყოფნა ამდინხანს
მოგვებურდა და მოგვყენიდაო;
გესტოვებთ, მივიდვიართო ჩენთვისა,
ჩვენ ჩენნი თიბი გვინდაო.
ცენტრად მონახეს ადგილი
უწყალო, მეტად მწირია
იქ მისასვლელად გაიხეს,
ტყე-ხევი მეტად ხშირია.

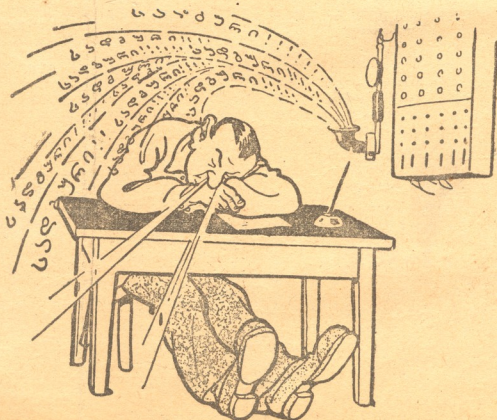
ტარტაროზო, მოდი, გენახე,
ერთელ მაინც გაგვაღიშე...
მოდი, ნახე: ლეონ, ბიჭტორ
მილოსიცა და ლადიმე...
თუ შენ ამათს დაუმოკლებ
მეტის-მეტად ენებს გრძელსა,—
იცოდე რომ ამ კარგ საქმით
გავგინათლებ შენ ჩენს ბნელსა.

ქიცმატური.

ც ა ბ მ რ ი

გლუბკომის თამაჯრომამი: ვარ ჩემთვის არხინდალ!
არც გლუბებმა იციან ვინ ვარ მე, და არც მე ვიცი ვინ არი-
ან გლუბები.

სძინავს ტაბილად, უდარდელად...

შეშურს

„ინგლისში ძაღლის ბაღისთანგან ქსოვენ
შალეულობას.“ (გაზეთიგებინა).

ინდოელი (ძაღლს): შენ კიდევ რა გიჭირს! მე უნდა ვიკითხო: ჩემი ტანის ტყავიდან ლორღები ხელთათმანებს იკრავენ.

ბყიგული წითელი სასადილო

სოფელ ტყიბულის ბაზარში მუშკოპის სასაიდლოა. პასუხისმგებელ ნოქარის მოქცევა სასაცილოა.

სადილსა მოსთხოვ.—დიდგულობს, თითქოს არ ევალბოდეს; თითქოს შესული მუშტარი მასთან უფულოდ ძიბობდეს!

როგორც სურს ისე მოქმედობს და არის თავის ნებაზე; ჯერ არვის არ უმხლია ის გამგებობის კრებაზე.

ფული მის ხელში ტრიალებს, მომარობს, როგორც ჩარჩია, ვისთან იჩივლებ თუ მიიღი და უსადილოთ დაჩივია!

შემთხვევამ მომცა ერთ კვირას შევედით რომ შესადილა...

(თუ ამას ტყუილსა ვამბობდე, არ გამითენდეს ხვალ დილას)

მას მოწონებთ ეფთხარა: — თუ გაქვთ შემწივე მწევალი,

მაღაროდან ვარ მოსული, მშია და გულით მწაღია?

თუ გშია, ხარია შექამე და დააყოლე ყაფრმა...

არ გინდა კარგათ გაგაძლოს სადილზე ათმა შაურმა?

წვალისთვის დღეს არ გვცალია და ნურას უკაცრავადო...

გედომაც დაუდსტურა, გეყავს მზარეული ავად!

რაღას ვიტყოდი, გავემული გამომიტანეს შე ხარხო;

დავიწყე უამა უფულოთ, ძვლებმა კინაღამ დამხარჩია!

კარი გაიღო, შემოდის მსუქანი მუცელ-ქვირითა

და ევლოკიმეს მიმართა მან ნერწყვიანი პირითა:

— მწევალი გაქვს?...—განლაგე! ბატონო!

—შემწივეთ ოთხი პორცია; პამადორ-ხახვ-ფხარაფუშით

**მართიანელი მოქალაქე
და
შურქანი:**

— მეღიამ რომ ყურძენს ვერ მისწვდა,—მეუხეაო, —ახე სოქვა; მე კი ამას ვერ ვიტყვი; მწიფვა ვხედავ, მარა ძვირია!

კარგი მსუქანი ხორცია!

— ეხლავე!—იყო პასუხი თვალთ გადაწყდა ყოველი,—

— ხომ იცი, სამსა მეგობარს,

მე ამ წამსვე მოველი!

— დაბრძანდით, შოვა მეცერიანი

მოწონებული ღვინითა;

მე თქვენთვის მუდამ მზათა ვარ

პურ-მარილოთ და ზინითა!—

დიდი არ დაპყონებიათ,

გამოუტანეს მწევალია...

გულში ვსოქვი: ვკამე ყაფრმა,

რაღას უყურებ, წაღია!

ასეთი ბევრჯერ უქნია

ევლოკიმეს და გედოსა,

რომ გამეობამ ხანდახან

შევიდეს, ვადახელოსა,—

შურიგო აიარ ეჩენება

ორივე გაფთხოხილოსა,

რომ მუშების მხრივ ასცილდეს

დაძრახვა სასადილოსა.

მუშა-ბაქურა.

„ლორების აჯანყება“

საქართველო
საზოგადოებრივი

საქაპანო. 11—15—X. დაიწყო ლორების აჯანყება ადგილობრივ ხელისუფლების წინააღმდეგ. ლორების ერთი პარტიზანული რაზმი თავს დაესხა საღვ. საჯავახოში მიმავალ მგზავრებს და გაძარცვეს; წაიღეს რამოდენიმე კალაოი ხველით და ხილით საესე. 12 და 13—X სიმწყნარე იყო; ხოლო საღამოს ადგილი ჰქონდა ერთს შეტაკებას სადღურას ზოგიერთ თანამშრომლებსა და ლორებს შორის 14—X ლორების მთავარი შეტების განკარგულებით ბროძა ასე განახლდა. ან ვეწოზე იერიში მიიტანა ლორებმა ან: —ე დივიზი, რომელსაც ორი საათის ბიძოლი. შედეგ იოლო საღვური და დაგბატონა სიმირის საწყობებს. აატი დიდი გაძარცვა შემდეგ, ლორებს შეუერთდა ოხტი ათასეულ: გუგოლის ვაიის სთავარსარლობით. ამის შემდეგ აჯანყებულებმა ულტიმატუმი წა-

რუდინეს თემკომის თავმჯდომარეს და მდივანს დამორჩილების შესახებ, მაგრამ უკანასკნელებმა უარით უპასუხეს, რის გამოც აჯანყებულები იძულებული გახდნენ ისევ განეხლებინათ შეტევა. 15—X-ს აიღეს ბაზარი. დაატყვევეს ალბასკომის თავმჯდომარე და მდივანი; მათი აღკვეთაზე დანიშნეს ძველი მოსამსახურენი, რომლებიც უწინ ხელს უწყობდნენ ლორებს. სადღურის უფროსი თავისი თანამშრომლებთან ერთად დატოვებული, რადგან ესენი არასოდეს არ უკმალოვდნენ ლორებს საწყობებიდან სიმინდის გატანას. ბაზარში დამარწმან ლორების რაზმი, რომელიც ყოველგვარ სურსათ-სანთავებს რეკვიზიტის უმჭერბა ჩხრეკა ხდება ილიკო ტონის დეჟნის გვერდით. ურს გამეღელს მოელის სასჯელად ტალახში ამოაკოა.

ოხტომებარელი.

ანოზათა მიღება

საქართველო
საზოგადოებრივი

მამშველელს (ხილის-თავი, გურია) ჩვენ სიამოვნებით დაიჯერებდით რასაც თქვენ იწერებდით, რომ აქ დავხვდებით სონა ქალი...

შესძრა თელი არე-მარე...
ზორბეებს ანხვებს ყველგან
მისი ენა მეტად მწარე...

მეგრე წერილის ერთ ალავს თქვენ თავისი წერილის სიმბრათლეს ასე ამტკიცებთ:

მე რომ მართალს გეუბნები
ამის მოწმე მყავს დმართია

თი ამ დმართია წახანდა თქვენი წერილის საქმე, თორემ ჩვენ მას სიამოვნებით დაბეჭდვით, რადგან შეუღარებელი რითბა:

ვაიცანით სუყველამა
აგი ჩვენი სონა,
რომელსაც მყავს ამჟამად
ქმარი კილასონია

აის (სამეზამიკრი, გურია). თქვენს ბებია ქალს და მის მეგობარ, შუმსისკი ალბად იმტრამ უყვართ ჭორიკანობა, რომ საქმე არა აქვთ. მეგრამ ნუ თუ არც თქვენ გაქვე, რომ ამას იწერებთ?

აგი ასეთი ვფიცა,
იგი ისეთი ქალია...
თავისთავის ერთიც ვერ ამჩნევს,
მათი კი დაუღლებს თვალთა.

საქმე გაუჩინეთ ბებია ქალს და ჭორიკანობისათვის ვერარ მოიცილს. ამისათვის კი საქარია ხშირი შშობილობა.

ღამაბაძიძე (ლანჩხუთი) კი მიხდებით საღ იქნა ახლა თქვენი წერილი. მეგრამ აბდა-უღდა მოცილს, მეგრამ ეს ყველაზე უფრო საყურადღებოა... (ესიც კი საქმეა).

ქუშაქის ამხანაბს (შუხუთი). თქვენ-ვინდათ შეცდომასში შეგეყვანათ, მეგრამ ვერ მოგართვით ჩახოხნილი. ჩვენ გევი შეგდის ამების სიმართლეში და შეგდის იმტრამ, რომ, უწინარეს ყოვლისა გევი შეგდის თვით თქვენს დსეკონიში: „ქუშაქის მეგობარი“. სტყუით... არა თუ ქუშაქის მეგობარი იყავთ, არამედ მისი შორიული ნაცნობიც... ვანა „ქუშაქის მეგობარი“ ამას დასწერა... არა... არა...

სუსხ-მუსხიანს (ლანჩხუთი) ბი ერთათვითი პატრონისანი ვაკი, რომელიც ამდენი წერილების განხილვის დროს შეგვება. თუქცალა სუსხებით დროსეული სახე-წოდება ვერ გამოუახავს თავის დსეკონიშიმისათვის, მეგრამ მაინც ამომხვარა ვაკი, რომ მისი მუხა სუსტია, ანუ უძლურია შარლის დასაყურათ.

ჩვენ დარწმუნებულნი ვართ, რომ თქვენ ისეთი კვიციანი ყოფილხართ, რომ არ გაბრკვიდვით არაოდის და ლევი არ დასწერით, მეგრამ ამ შემთხვევაში თქვენი ბრალბ არ არის, არადა...

ეს ჩემი მუხა ოხერი
გაღამევიდა შარათა...
გინდა თუ არა არ ეძებს,
უნდა დავსწერო შარადა.
ბიკი ხარ ნუ შეგასრულბ
თხოვანს ამ ჩემი მუსხის
არ მოსვენებს არავის
თუ ვინმეს თავში უფსახ...

აუი მაინც იცოდით: როცა ვასტუმრებთ ის რალავა ოხერი მუხა, ცივი წყალი გადაისხით თავზე და მაშინვე დასტყუებს თქვენს თავს.

არ. სენაურაშვილს არ დაბეჭდება.

წითლად ძმამს (ლენინის მუხანი) ვიცით, ვიცით რომ გამართლდ ხულონები და მტკობრებთ მოსვენებას არ აძლიენ...

თითქმის ყოველდღე აქ ისის
ლანძღვა-ვინება მთვრალბის.
ჩხუბში და აუალ-მაუალბ
წვილ-კვილბი ქალები...

რა ვეყოთ, ძმაო; დღეს ეს ჩვეულებრივ მოვლენაა არა მარტო თქვენს უბანში, არამედ მთელს ქალაქში. ჯერ კიდევ მილიციას ვუძლით, და მერმე ჩვენ ვციტ.

ღახტიპირის რალა შოლად მოვათავსოთ თქვენი ლტქი, როცა საქმარისა ოთხი სტრაქონის მოთავსებაც, ვინაიდან და რადგან...

ახალგაზრდა ქალები კი
ჩვენს მუშაგაში მეჩხრია
ნაქმარევი ქალები კი
კიდევ უფრო მეჩხრია.

კომის ნაცვლად, გირჩევდით, დიაკოვა ჩერია.

რიბოს. თქვენი წერილი ვადავუძახეთ უძირა გოლოზში, მეგრამ იქ, თუმივე, გაჯავრდა ძმობის ომასკომის თავმჯდომარე—ტარტაროში შეცდოდა, რტო სიმბრათლეს სწერსო, და ამიტომაც მე გჯავრბითის კუთხეში უნდა წავიდეთ... და მართლაც იქ წასულა. (იხ. „ჯოჯოხეთის კუთხე“ შემდეგ ნომერში).

შოთის ძმობილს (სორბონი) ჯერ გვეწერ:

სომონს მასწავლებლები დათვებანნი და სკოლაში მოდიან გამოსამინებლათ...

ჩვენ ასეთი საქციელების გვიწოდდა დაგვესაჯა სენებულბი მასწავლებლები, მეგრამ თითონ თქვენ გვეწერ, რომ...

ეს დასაძრახი არ არის, რადგან მთვრალი მასწავლებელი რომ გზაში ნახონ დაძინებული უფრო უარცხია...

მას რალს ენათბ მასწავლებლებს კიდევ კარგი თუ თავისი საკუთარი ოფიტი მოვიდნ სკოლაში... თქვენ მართალი ხართ, ვთანხმებით. ალბად მასწავლებლებიც იმიტომ მოდიან სკოლაში გამოსამინებლად, რომ მიოცო დღეს არ დადიანონ სწავლის დაწყება...

ბათიშვილს. ვენიოსი ყოფილხარ თუ კი ამოცანა გამოიკინათ, უტეო რომ შესტყვათ წიკიოხებთ და მიხდით. დაბს ის არის. აჯღლებ ამისათვის ჩვენ არ ვიძლევიტ; მიზართე ისევე მას.

„ნიკოს“ (სუფსა) რატომ არავტრს იწერებთ საბატო „მშობლილს“ და მისი ადოტრანტის „სანრო-პანროს“ ლდიკოს ქალ. ფთოში სტუმრობის და მათი საკონკე. სო გამოცემებში დაბარცხების შესახებ?

აქოს თქვენს „მთარახის პანაშვილს“ უფსკერო გოლოზში აკვ დავხვდეთ პანაშვიტი პოლსუსესკი თანდასწავრებით. ასე რომ თქვენი მიზანი მაინც გამართლებულია.

ვალდის როცა წერილი ჟურნალში არ არის დაბეჭდილი, ის იმას ნიშნავს რომ წერილი გამოუყარგვარი იყო; ხოლო ასეთი წერილები თუ საღ იზავანდა, ის თქვენ კარავა გეტყუებოდათ, რადგან სწორია თქვენთან ასეთი შემთხვევა. კუქიანი ვაკი ხარ, მიხვდები რა ბედი ეწეოდა თქვენს: „ვალიკოს (ანუ თქვენი) გოღება“ და „ქარაბებას ჩიქელს“ (იგივე გოღებას).

„მოსურაშვილს“ (ზვანი, ოზურგეთი) როგორც თქვენი დსეკონიშიმად ჩანს, თქვენც იმით რიცხვს ეკუთვნით, რომლებიც კარტ-ნარდს ვერ თამაშობენ არა იმიტომ, რომ არ კადროლობენ, არამედ იმიტომ, რომ ფული არ აქვთ... „გულს მაინც ატრან“ როცა სხვები თამაშობენ და თქვენ მოყურადნებ ხართ.

„კოპერნიკი“

საქართველო
გეოგრაფიული

ლ. მ. თ. (მიყრდნობია ქუჩაში ბოძს, რომელიც თავისი ცალი ჰგონია). ააჰ.. მარჯვან, გენაცვილე... მშაბრა-
თალია, მართალი რომ ამბობენ: მიწა ბრუნავს... აი ახლა მეც მგერა, რომ ყველაფერი ბრუნავს.

*) კოპერნიკი იყო მეცნიერი, რომელმაც აღმოაჩინა მიწის ბრუნვა მზის გარშემო.